שתי בירות – פרק ד ’

אמסטרדם **06:10**

מצד ימין רחלי . לבושה בלויי סחבות ועדיין יפה .

מצד שמאל גילי . עטופה בשקיות אשפה שחורות .

הן רבות ביניהן והיא רוצה לישון .

בבקשה תהיו בשקט . עוד רגע אור והרחוב יתמלא בצלצולי אופניים ומנועים ואנשים ולא אוכל לישון . בבקשה.

הן מתעלמות ממנה וממשיכות להתקוטט . תעברי למדרכה ממול . לא. תעברי את. אני הייתי פה קודם . אז מה אם היית ? אין אדם נוגע במוכן לחברו . פרנסה משמים . גילי מושכת לרחלי בשערות . השערות נתלשות כולן ורחלי קרחת .

הן מבקשות שהיא תשפוט ביניהן אבל היא לא רוצה . רק להתרחק . כואב לה הראש . לא בשביל זה עזבה מיטה חמה ועברה לרחוב .

בתנועה מהירה היא קמה . אוספת את חפציה . מגלה ביניהם כריך עטוף בניר כסף . הוא נראה לה מוכר אבל היא לא זוכרת מאיפה . מחליטה להשאיר אותו מאחוריה . מניחה אותו על המזרן המרופט . רחלי וגילי מתנפלות עליו . הכריך נחצה לשניים . גילי בוכה . רחלי צוחקת . היא הולכת משם .

משוטטת בלי כיוון . נראה לה שמישהו עוקב אחריה . נדמה לה שזו אמא שלה. היא מסתתרת בתוך כוך בצבע ירוק . אמא שלה עוברת והיא ממשיכה ללכת . המדרכה מתקפלת לה מתחת לרגליים . פתאום היא ליד המעון של ריקי . הגננת לבושה בתלבושת הולנדית ועוטה כובע עם שתי צמות בלונדיניות . מבעד לחלון היא רואה את ריקי שקועה במשחק הרכבה . ריקי בסדר . היא ממשיכה הלאה .

עייפות נופלת עליה .

בקצה הרחוב . ליד חנות מסוגננת של מותג שהיא לא מזהה , זרוקים כמה בקבוקי בירה ושני מעילים ישנים . היא מתכרבלת בהם ונרדמת מיד .

מישהו בועט בה . צועק עליה בשפה זרה . היא מנסה להתגונן . להתנצל .

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

21:00 [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]¿
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]¿ [illegible] [illegible] [illegible]

על פני הדלת בדרכם אל הקומה שמעל היא רואה אותו נעצר. היא נבהלת. הוא מקרב את פניו אל הדלת. היא מפסיקה לנשום. העין שלו במרחק נגיעה משלה. אני בתוך הבית, היא מזכירה לעצמה. הדלת נעולה. היא נושפת באטיות ובשקט את האוויר שקפא בריאותיה. שומעת את האיש אומר לאשתו: רביץ? אני חושב שאני יודע מי אלה.

ופתאום גם היא יודעת מי הוא.